

Arrest

nr. 55 590 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 oktober 2010. Tegelijk met deze beslissing wordt op 5 oktober

2010 het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

A., M. (R.R.: 679073006051)

nationaliteit: Onbepaald (volgens paspoort: Syrië)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon." Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA A. d.d. 10.12.2009 voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokken in 2006 in België is aangekomen, maar legt echter geen documenten voor die dit kunnen bewijzen, noch die zijn verblijf in België sinds 31.03.2007 kunnen aantonen. De documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt, kunnen niet weerhouden worden als een bewijs dat betrokken hier sinds 31.03.2007 ononderbroken verblijft aangezien de documenten dateren uit 2009, betrekking hebben op mevrouw H., H. of geenszins betrokkenes ononderbroken verblijf aantonen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De advocaat van betrokken haalt aan dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, het openbaar vervoer gebruikt, perfect Frans zou spreken en notie van het Nederlands zou hebben. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie en doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. Bovendien legt betrokken amper stavingstukken van zijn lokale verankering voor, noch zijn hiervan bewijzen terug te vinden in zijn administratief dossier. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Daarnaast haalt betrokken aan dat hij gehuwd zou zijn met mevrouw H.H. en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 E.V.R.M. . Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure, noch legt hij bewijzen van dit huwelijk voor of zijn er bewijzen van terug te vinden in het administratief dossier van betrokkene. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. ."

en

"In uitvoering van de beslissing van de afgevaardigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid

wordt aan A.M..

geboren te (...),

van Syrische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 04/11/2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1880). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van het middel stelt verzoeker het volgende:

"In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag ongegrond is daar het ononderbroken verblijf van verzoeker sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

De beslissing d.d. 23.09.2010 stelt:

'Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

[...]

Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA A. d.d. 10.12.2009 voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in 2006 in België is aangekomen, maar legt echter geen documenten voor die dit kunnen bewijzen, noch die zijn verblijf in België sinds 31.03.2007 kunnen aantonen. De documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt, kunnen niet weerhouden worden als een bewijs dat betrokkene hier sinds 31.03.2007 ononderbroken verblijft aangezien de documenten dateren uit 2009, betrekking hebben op mevrouw H., H. of geenszins betrokkenes ononderbroken verblijf aantonen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. '

Ondanks het feit dat verzoeker er niet in slaagt zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 in België te bewijzen, dient zijn regularisatieaanvraag gegrond verklaard te worden.

De verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet stipuleren immers:

'Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. '

De aanvraag om machtiging tot verblijf dient bijgevolg in zijn geheel bekeken te worden hetgeen de Minister nagelaten heeft te doen. Integendeel zelfs, de bestreden beslissing stelt dat de elementen aangaande de integratie van betrokkene niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.'

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het feit dat betrokkene zijn onderbroken verblijf sinds 31.03.2007 in België niet kan aantonen om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd én zich heeft laten leiden door één factor terwijl er naar het geheel van feitelijke elementen samen diende gekeken te worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker ingeroepen elementen als onvoldoende worden beschouwd om in aanmerking te komen voor een regularisatie. De motieven van de bestreden beslissing worden uitgebreid weergegeven zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker kritiek geeft op de motieven van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in de fase van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag heeft onderzocht en beoordeeld. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoeker beroep heeft gedaan op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

Verweerder heeft verzoekers argumenten getoetst aan het criterium 2.8B zoals dat werd bepaald in de vernietigde instructie. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de vernietigde instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld, dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid niet betekent dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten.

Verzoeker betwist niet dat hij er niet in slaagt zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 te bewijzen doch is van mening dat hem wél een verblijf moet worden toegekend met toepassing van de

vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangezien de gemachtigde zich niet mag laten leiden door één factor bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België maar moet kijken naar het geheel van de feitelijke elementen. De bestreden beslissing stelt echter dat de elementen aangaande de integratie niet kunnen worden weerhouden als een grond voor regularisatie.

Verzoeker verwijst terecht naar de bepaling in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarin werd gesteld dat de minister of zijn gemachtigde zich, bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België, niet mag laten leiden door één factor, maar dat hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. De Raad dient er echter op te wijzen dat de instructie eveneens bepaalde dat het bestaan van een duurzame lokale verankering in België een feitenkwestie is die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Bovendien bepaalde de instructie *“Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden: (...)”*. Wat die voorwaarden betreft, dient verwezen te worden naar de bepaling in 2.8B *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en (...)”*. Bijgevolg dient verweerder rekening te houden met de voorwaarden zoals bepaald in de vernietigde instructie én met de feitelijke elementen bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker vooreerst niet voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. Dit wordt niet betwist. Verder motiveert verweerder in de beslissing: *“Bovendien legt betrokken amper stavingstukken van zijn lokale verankering voor, noch zijn hiervan bewijzen terug te vinden in zijn administratief dossier. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.”* In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de motivering dat verweerder rekening heeft gehouden met alle elementen betreffende de lokale verankering van verzoeker. Verweerder kan deze elementen echter niet weerhouden aangezien de aanvraag *“amper stavingsstukken”* bevat en van de integratie-elementen geen bewijzen zijn terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij ze weerlegt. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of niet correct zou hebben beoordeeld. Het besluit van verweerder dat geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend op grond van een duurzame lokale verankering is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog aldus evenmin duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.4 Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker stelt dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft en dat zijn privéleven verankerd is in België. Verzoeker geeft bijgevolg geen nadere uitleg over het 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM dat hij zou vormen, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk privé-, gezins- of familieleven hij geschonden acht door de bestreden beslissing. In de mate verzoeker doelt op zijn relatie met mevrouw H.H. met wie hij gehuwd zou zijn, wijst verweerder in de bestreden beslissing op het gebrek aan bewijzen van dit huwelijk in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker ook thans geen relatie of huwelijk met mevrouw H.H. aantoonbaar waardoor hij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker verwijst naar de "*sociale relaties*" in België, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, 102 840; RvS 22 september 2004, nr. 135 236; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr.140 615)

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 12 van het EVRM zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker zelf heeft verklaard gehuwd te zijn met mevrouw H.H.

De schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN